

Подорож

Шарль Бодлер

I

Дитя, закохане у мапи та естампи,
Вбирає світотвір очима ранніх літ!
Такий широкий світ в вечірнім світлі лампи,
І в згадках молодих такий маленький світ!

От вирушаєм ми. В томліннях і тривогах
Горять у нас серця... Бажання, гіркість, гнів,-
І ми колишемо у ритмі хвиль розлогих
Безмежність наших дум на тісноті морів

Той, утікаючи з безславної вітчизни,
А той одкинутий вітчизною — пливуть...
А третій, щоб забути жіночих уст трутизну,
Від чар Цірцеїних рушає в дальню путь.

Він звіром стати мав. І от утік з неволі
На світло і простір, під інший небозвід.
Хай сонце припіка, мороз обличчя коле,
Із губ стираючи гидких цілунків слід...

Та справжні мандрівці — то ті, що від'їжджають
Без цілі і мети... Серця легкі, як дим,
Вони призначення і долі не втікають
І мають на устах завжди одно: "Пливім!"

Бажання в них і сни як хмарок переливи,
Мов новобранець той, що догляда гармат,
Про втіхи снять вони, незнані і мінливі,
Що навіть імені у мові їм нема.

VI

Та й не забудемо ще речі головної!..
Ми, й не шукаючи, скрізь бачили одне —
На кожному шаблі драбини життєвої —

Гріха безсмертного видовище нудне.

Ми жінку бачили: невільниця одвіку,
Самозакохана, неси́та і дурна...
Мужчину бачили: пожадливий і дикий,
Служник невільниці, загиджений до дна

Скрізь у пошані кат, а праведника гнано,
На святі — бешкети і крові п'яний клич
Скрізь панування яд знесилює тирана,
А люд боготворить його пастуший бич

Релігій без кінця. Зарозумілі й ниці
Розташуватися хочуть у небесах,
І святість на гвіздках, у вбогій власяниці,
Розкошів зазнає — немов у подушках.

Людина, як раніш, од власних сил п'яніє;
Нестримна, як була у давню давнину
Грозиться богам в зухвалій агонії:
"Тебе, владико мій, мій образе, клену!"

Найбільші ж мудреці із людської отари
Втікають, щоб себе п'янити день у день
І в опії знайти безмежні, райські чари,-
Од світу нашого довічний бюлетень!

VIII

Смерть... давній капітан. Пора! Напнім вітрило
Цей край докучив нам. О смерте! смерте! в путь
Довкола — океан, і небо як чорнило,
І лиш в серцях у нас твої вогні цвітуть.

Пролий отруту нам, в ній радість нам світає.
Наш мозок спалено, жадо́ба серце рве —
Пірнуть в бездонний глиб (пекельних мук чи раю?),
У глиб НЕЗНАНОГО, щоб віднайти НОВЕ.